Ξενοπούλου· δὲν ἐνόησα καλὰ αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἰδεῶν·) *Κυθνίαν* (χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ διηγήματά μας· γράφε μου·) *Χουριὲτ* (αἱ λύσεις δεκταί·) *Δημήτριον Ν.* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον, «δεῖγμα τῆς ἀγάπης σου»·) *Κυανοῦν Βόσπορον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17ην Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 6 Ὀκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

419. Λεξίγριφος.

Τὸν δυστυχῆ τὸ στρατηγὸ
Τὸν κόψαμε σὲ τρία,
Κ' ἐκάψαμεν ἕνα θεό,
Καὶ μιὰν ἀντωνυμία,
Κ' ἐν ἀριθμητικό!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰκοσιῆς Πέμπτης Μαρτίου

420. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύμφωνον,
Ἀντωνυμία τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ τῆς Εὐρώπης κάτοικον
Ἀποτελεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσέως

421. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ὄνομα κοινόν,
Ἀλλὰ καὶ πολὺ σεπτόν,
Κ' εἰς τὸ μέσον ἔχω ρῶ.
Ἂν τὸ ρῶ τὸ κάμῃς νῖ,
Θὰ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτό,
Μία τρέλλα νὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόρδου

422. Τονόγριφος.

Ὄνομα κύριον ἀνδρός,
Ὡς ἔχω ἐὰν μάφίσῃς,
Θὰ γίνω ἐπίθετον κοινόν,
Ἐὰν μὲ ὀξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἶμαι Ζακυνθία

423. Γωνία.

\+ * * * * = Πόλις τῆς Σικελίας.
* + * * * = Μυστήριον.
* * + * * = Πτηνόν.
* * + * * = Προφήτης.
\+ * * * * = Αὐτοκράτωρ ρωμαῖος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἀργοναύτην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Στόλου

424—428. Συμφωνόγριφος.

Τῇ παρεμβολῇ μεταξὺ τῶν κάτωθι φωνηέντων, (ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ λλαχθῇ) ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁσαιδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

οα-αιαα-ααι-ειε-οαυω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

429. Συμπλήρωσις Στίχων.

Μὲ σπαθιὰ —,
Τὰ καϊμένα μου —
Τόσα χρόνια γιατ' Ἑοένα
Πολεμοῦσαν,—.

[Ὅπου ὑπάρχει παῦλα, λείπει *μία* λέξις. Θὰ πετελεσθῇ τετράστιχον, τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος στίχος ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸν τρίτον, καὶ ὁ δεύτερος μὲ τὸν τέταρτον.]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάρτου

430. Φωνηεντόλιπον.

π-λλν-πλλ-πτν-ργ-ν-ξμρσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυπρίου

431. Γρῖφος.

λι λιςλις λις
λιςλιςλις λις
ὠὰ λις λις μωροί!
λις λις
λις λις
λις λις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑορτῆς τῆς Σημαίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

337. Ἡράκλειτος (Ἥρα-Κλεῖτος).—338. Ὅρασις-ἄσις.—339. Ποῦς, βοῦς, δοῦς, νοῦς, ροῦς, τοῦς, χοῦς.—340. Ἄργος-ἀγός.

341.

Π
Η Υ
Ν Ρ
Λ Ε Ω Ν Ι Δ Α Σ
Ι Δ Ν Μ
Ο Ε Π Ο Υ Δ Ι
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ
Σ Ο Ο
Λ Σ Σ

342—344. 1, *Οἶνος*, ὄνος, ὅλος, ἦλος, Μῆλος, μύλος, μῦθος, *ζῦθος*· 2, *Ζῦθος*, μῦθος, μύλος, Μῆλος, ἦλος, ὅλος, ὅλας, ὅλα, ἄλλα, ἄλλη, *ζάλη* 3, *Ζάλη*, ἄλλη, ἕλη, ἕθη, *μέθη*. — 345. ΝΙΚΙΑΣ-ΝΕΥΤΩΝ (Νάξος, Ἱέραξ, ΚαΥκασος, ἸμάΤιον, Ἀνεμῶνη, ΣαμψωΝ.)—346. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται. — 347. *Μόχθει ἐνόσῳ εἶσαι νέος*. (Μ' ὄχθη ἐν ὡς ὠ εἰς ἑνός).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1.50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοκτόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν ὁημοσιεύονται].

Ἀγοράζω γραμματόσημα Κύπρου, Κρήτης. Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν ἀποστέλλων κατ' ἐκλογήν. Πωλῶ ἑλληνικὰ γραμματόσημα.—Κωνσταντῖνος Καρωτάκης, Πάτραι. *(Θ, 300)*

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἀνοικτόκαρδοι! ἔχετε τὴν εὐχήν μου. Ζήτω ἡ Διάπλασις!—***Νέος Διογένης***. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Κράτους Ἀνοικτοκάρδων. *(Θ, 302)*

Εὑρισκομένη ἐν Ἀμερικανικῇ Σχολῇ Σκουτάρεως, χαιρετῶ γνωστούς, ἐλπίζουσα νὰ συναντηθῶμεν πάλιν τὸ καλοκαῖρι. ***Ἑλληνικὴ Δόξα.*** *(Θ, 303)*

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1909

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Πρώην Αἰγυπτία Βασιλόπαις
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1909

Στὴν ἀναχωροῦσαν φιλτάτην *Βασιλόπαιδα* εὔχονται οἱ Κυθήριοι κατευόδιον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.—Γ. Χ. *(Θ,306)*

Τσιριγώτη, ἐνθυμοῦ τὰς νυκτερινὰς πυροπλήσεις, φαντάσματα, καὶ ἐκδρομὴν Μυλοποτάμου. Εὐχαριστῶ διὰ σκοποβολὴν ποῦ μ' ἐδίδαξες. Ἔχε γειά, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν στὴν γλυκυτάτη Πατρίδα.
Βασιλόπαις *(Θ,307)*

Καθὼς φαίνεται, ***Ἐλπιδοφόρε***, περιμένεις νὰ διαδεχθῇς τὸν Κλειδοῦχον τῆς *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος* καὶ διὰ τοῦτο ἐφίλησες τὴν χεῖρά της, κατὰ τὸν ἀποχαιρετισμόν. Μὰ καλά, δὲν σὲ ἀρκεῖ ὁ διορισμὸς τοῦ Κατασκόπου; ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** *(Θ, 308)*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
ΔΡΑΧ. 3,50

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
Ο ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΤΩΚΗΣΕΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 8α
Πρὸς τὴν ὁδὸν Δώρου

Κ. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους 7. Στοὰ Πάπτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐυνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 26 Σεπτεμβρίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 43*

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Η'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

1, Στυλ. Μ. Κωσταλίας «Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου» *ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου* «Ὡραία Χίος», *Κορυφαίου τῶν Ὁμάδων — 2 καὶ 3, Διονύσιος Π. Κουκορίκος* «Ἐρυθρᾶ Γαλέρα» *καὶ Γεώργιος Κ. Σίτης* «Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου» *ἐξ ἴσου καὶ οἱ δύο, Κορυφαῖοι τῶν Μονάδων.—4, Κ. Γ. Φλώρος* «Κῆρυξ τοῦ Δικαίου» *πρόεδρος τοῦ ἐν Καΐρῳ Συλλόγου* «Μέμφις», *—Κ. Γ. Κωνσταντινίδης* «Ἕνωσις ἢ Θάνατος» *πρόεδρος τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου* «Νεότης».*—6, Σπυρ. Θ. Τσακάκης* «Ἔνδοξος Ἐλευθερία» *γενικὸς ἀντιπρόσωπος ἐν Ναυπλίῳ τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου* «Ἕνωσις».*—7 καὶ 8, Ἠλίας Ἰ. Μάρος* «Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμὸς» *καὶ Ἀποστ. Δ. Γκραῖκος* «Πρόοδος τῆς Διαπλάσεως» *οἱ τῆς Ἐλπιδοφόρου Ὁμάδος Βόλου.—9, Δέσποινα Ἰ. Ἀδαμίδου* «Πόθος τῆς Μακεδονίας». *— 10, Ζωὴ Ζαφειροπούλου* «Ἀπομακρυσμένο Ἑλληνόπουλο». *— 11, Πέτρος Κ. Καραγεόργης* «Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανὸς» *πρόεδρος τοῦ ἐν Καΐρῳ Συλλόγου* «Σέτις».*—12, Γεώργιος Εὐγ. Ζαλοκώστας.—13, Παναγ. Ἰ. Συπτεράς* «Ἀντάρτης».*—14, Εὐάγγελος Κ. Λυγινός.— 15, Ἀνάργυρος Γ. Σακελλαριάδης* «Γρηγόριος ὁ Ε'».*—16, Ἰάκωβος Ν. Καρεζέζης* «Ρηγολέττος».*— 17, Κωνστ. Θ. Καπετανίδης* «Βυζαντινὸ Ἀηδόνι».*—18, Βασίλειος Παν. Παπαδάκης* «Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος» *πρόεδρος τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Συλλόγου* «Ἁγία Σιών». *— 19, Κ. Γ. Πλάκας* (ἀδελφὸς τῆς «Μυροέσσης Φύσεως»).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΥΚ ΚΑΙ ΠΗΡΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ν ἐζοῦσε τώρα ὁ Ἰούλιος Βέρν, τί θαυμάσιον μυθιστόρημα ποῦ θὰ ἔγραφεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἱστορίας τῶν δύο ἐξερευνητῶν τοῦ Βορείου Πόλου, τοῦ δόκτορος Κοὺκ καὶ τοῦ ὑποπλοιάρχου Πῆρυ!

Θὰ τὴν ἠκούσατε βέβαια τὴν παράδοξον αὐτὴν ἱστορίαν, διότι τὴν ἀντήχησεν ὅλος ὁ κόσμος. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἐπέστρεψαν σχεδὸν συγχρόνως οἱ δύο ἐξερευνηταὶ ἀπὸ μακρινὸν πρὸς βορρᾶν ταξείδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζονται καὶ οἱ δύο, ὅτι κατώρθωσαν νὰ φθάσουν, κεθεὶς χωριστὰ ἐννοεῖται, μέχρι τῆς ἐνενηκοστῆς μοίρας βορείου πλάτους, μὲ ἄλλους λόγους μέχρι τοῦ βορείου πολικοῦ σημείου. Πρῶτος ἐπέστρεψεν ὁ Κοὺκ, καὶ ἀπὸ τὴν Γροιλανδίαν ἀκόμη, ἔσπευσε νὰ τηλεγραφήσῃ ὅτι ἀνεκάλυψε τὸν Βόρειον Πόλον, ἢ μᾶλλον ὅτι τὸν κατέκτησεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀναπετάσας ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀστερόεσσαν ἀμερικανικὴν σημαίαν. Παραδόξως, τόσον τὸ τηλεγράφημα τοῦ δόκτορος ὅσον καὶ ἡ πρώτη του προφορικὴ διήγησις, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔγιναν δεκτὰ μετὰ περισσῆς δυςπιστίας. Ὅταν δ' ἐπανῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀποστολήν του καὶ ὁ Πῆρυ, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι μόνος αὐτὸς ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ Πόλου, χωρὶς νὰ συναντήσῃ οὔτε ἴχνος τῆς διαβάσεως τοῦ Κούκ, ὁ δόκτωρ ἐθεωρήθη ἀπ' ὅλους σχεδὸν ψεύστης καὶ ἀγύρτης.

Ἀλλ' ὅσον ἐπροχωροῦσαν ἑκατέρωθεν αἱ ἀνακοινώσεις, καὶ αἱ ἀντεγκλήσεις, καὶ αἱ φιλονεικεῖαι, ἡ κοινὴ γνώμη ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται. Πολλοὶ ἐπίστευσαν ὅτι μόνον ὁ Κοὺκ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅτι ὁ ἀντίζηλος τῆς δόξης του ἦτο συκοφάντης καὶ ἀπατεών. Ἄλλοι πάλιν ἐσχημάτισαν τὴν ἰδέαν, ὅτι καὶ οἱ δύο ἐξερευνηταὶ ἦσαν ἐπίσης εἰλικρινεῖς, ὅτι καὶ οἱ δύο ἔφθασαν εἰς τὸ πολυθρύλητον σημεῖον, καὶ ὅτι ἂν δὲν συνηντήθησαν ἢ ἂν δὲν εὗρεν ὁ εἷς ἴχνη τῆς διαβάσεως τοῦ ἄλλου, εἶνε ὅτι ἠκολούθησαν διαφόρους ὁδοὺς ἐπὶ τῆς ἀπεράντου παγωμένης ἐκτάσεως. Καὶ τοῦ μὲν Πῆρυ ἡ πειστικωτάτη ἀφήγησις ἐξ ἀρχῆς οὐδέποτε ἠμφισβητήθη· ὅταν δὲ ἀργότερα καὶ ὁ Κοὺκ ἐπερικυκλώθη ἀπὸ ὅμιλον ἀγρίων ἀμερικανῶν δημοσιογράφων καὶ ἐπολιορκήθη στενῶς μὲ χιλίας ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις, ἀπήντησεν εἰς ὅλας τόσον σαφῶς καὶ ἀδιστάκτως, ὥστε τὸν ἐπίστευσαν πρὸς στιγμὴν καὶ οἱ πλέον δύςπιστοι.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι καὶ πάλιν τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Παρενέβησαν οἱ σοφοί, ἔβαλαν τὰ γυαλιά των, ἐξωνύχισαν τὰς ἀφηγήσεις, συνέκριναν τὰς παρατηρήσεις, συνωφρυώθησαν, καὶ συνεπέραναν, ὅτι καὶ οἱ δύο ἐξερευνηταὶ εἶνε ἴσως ἐπίσης ἀγύρται καὶ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔφθασε ποτὲ εἰς τὸν Πόλον. Μία φωτογραφία, εἶπαν, τῆς Ἀμερικανικῆς σημαίας κυματιζούσης ἄνωθεν τῶν παγώνων, καὶ δύο-τρεῖς Ἐσκιμῶοι δὲν ἀρκοῦν πρὸς μαρτυρίαν. Διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς τεκμήρια «ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις». Ἀλλὰ τοῦ μὲν Κοὺκ δὲν ἔφθασαν ἀκόμη, διότι αὐτὸς ἰσχυρίζεται ὅτι παρέδωκε τὰ ἐργαλεῖά του καὶ τὰ ἔγγραφά του εἰς κάποιον ἐν Γροιλανδίᾳ διὰ νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὴν Ἀμερικήν, τοῦ δὲ Πῆρυ *φαίνονται ἀνεπαρκεῖς*, ἀσαφεῖς καὶ ἀντιφατικαί. Καὶ ἀκόμη ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφούς, Γερμανὸς αὐτός, ἰσχυρίσθη ὅτι *κατ' ἀρχὴν* εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔφθασε κανείς, διότι ἂν ἔφθανε, δὲν θὰ ἐγύριζε ποτέ! Κατὰ τὸν Γερμανὸν αὐτόν, ἡ ἕλξις τῆς γῆς εἰς τὸν Πόλον εἶνε τόσον ἰσχυρά, ὥστε τὰ σώματα καθηλώνονται ἐπ' αὐτοῦ καὶ συντρίβονται ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτῶν βάρος. Ὁ Κοὺκ, ἢ ὁ Πῆρυ ἢ οἱοσδήποτε ἄλλος ἂν ἔφθανεν εἰς τὸ πολικὸν σημεῖον, θὰ ἐγίνετο ἐκεῖ πάνω κομμάτια καὶ θὰ ἐθάπτετο μόνος του ὑπὸ τὰς αἰωνίας χιόνας.

Αὗται αἱ ἀ τιρρήσεις, καὶ ἄλλαι πολλαί, ἤρκεσαν νὰ κάμουν τὸν κόσμον νὰ δυςπιστήσῃ τελείως καὶ πρὸς τὸν Κοὺκ καὶ πρὸς τὸν Πῆρυ. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν, καὶ νὰ βεβαιόνουν ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀπειλοῦν ὅτι θὰ καταγγείλῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐπὶ δυςφημήσει, διὰ νὰποφανθοῦν πλέον τὰ δικαστήρια. Σήμερον, καὶ ὁ Κοὺκ καὶ ὁ Πῆρυ ἔχουν τοὺς ὀπαδούς των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀποθεώνουν, ἀλλ' ἡ δυςπιστία εἶνε γενική. Καὶ καθεὶς ἐρωτᾷ: ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἔφθασεν εἰς τὸν Πόλον; Ὁ δόκτωρ ἢ ὁ ὑποπλοίαρχος; Καὶ ἂν ἔφθασαν καὶ οἱ δύο; Καὶ ἂν δὲν ἔφθασε κανείς των;

Φαντάζομαι λοιπόν, ὅτι ἂν ἔζοῦσεν ὁ Ἰούλιος Βὲρν θὰ συνέγραφε καὶ νέον μυθιστόρημα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Καὶ ἐπειδὴ σήμερον εἶνε τῆς μόδας τὰ ἀεροπλάνα, θὰ ἔπλαττεν ἴσως μίαν ἐκστρατείαν εἰς τὸν Βόρειον Πόλον δι' ἀεροπλάνου, πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν *ἰχνῶν* καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Οὕτω μόνον θὰ ἐμάνθανεν ὁ κόσμος ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀντιζήλους ἐξερευνητὰς εἶνε ὁ κατακτητὴς τοῦ Πόλου, καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἀγύρτης.

Ἀλλ' ὡς νὰ γίνῃ αὐτὸ ἢ κάτι παρόμοιον, ὁ κόσμος θἀμφιβάλλῃ καὶ διὰ τοὺς δύο. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι τὴν στιγμὴν *καθ' ἣν ἔφθασαν εἰς τὸν πόλον* —κατὰ τὰς διηγήσεις των πάντοτε,— κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν πλέον ἀντιθέτων αἰσθημάτων. Ὁ Κοὺκ λέγει ὅτι ἐσκέφθη:

— Αὐτὸς εἶνε λοιπὸν ὁ περίφημος Πόλος, τὸ ὄνειρον τῶν ἐξερευνητῶν, διὰ τὸν ὁποῖον τόσοι καὶ τόσοι ἐθυσίασαν τὴν ζωήν των; Μία ἀπέραντος λευκὴ ἐρημία, καὶ τίποτε ἄλλο; Ὁποία ἀπογοήτευσις!

Ὁ Πῆρυ ἀπεναντίας βεβαιόνει, ὅτι εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὑπερανθρώπου ταξειδίου του ἠσθάνθη τόσην χαρὰν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ὥστε ἐλησμόνησεν ὅλους τοὺς κόπους καὶ ὅλας τὰς ταλαιπωρίας, καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἀνέκτησε δυνάμεις διὰ τὴν ἐπιστροφήν.

Δὲν ἠξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο λέγει ψεύματα, ποῖος διηγεῖται κατὰ φαντασίαν. Ἀλλ' ἂν τῳόντι καὶ οἱ δύο λέγουν τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Κοὺκ καὶ ὁ Πῆρυ εἶνε δύο ἄνθρωποι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι τὸν χαρακτῆρα, ὅτι διαφέρουν ὅσον ὁ Βόρειος Πόλος ἀπὸ τὸν Νότιον...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΝΗΣΑΚΙΑ

Δυὸ νησάκια στὴ ζωή μου
Λάμπουν σὰν ἀστέρια,
Ὡς τὴν ὕστερη πνοή μου
Τῆς ἀγάπης ταίρια.

Μὲς στὸ πρῶτο εἶδα τὸ φῶς μου,
Πρώτη μου κοιτίδα,
Κι' ἔρως γιὰ τὴ Μάννα ἐντός μου
Ἔλαμψε Πατρίδα.

Καὶ τοῦ Ἀγῶνος εἶδ' ἀκόμα
Λείψανα γενναῖα,
Μὲ τὸ λυγισμένο σῶμα
Τὴν ψυχὴν ἀκμαία.

Ἔννοιωσ' ἄγριο θυμάρι
Τοῦ πελάγου ἁρμύρα,
Λὲς καὶ πίκρες τοῦ ἔχω πάρῃ
Στὴν ψυχὴ καὶ μῦρα.

Δυὸ νησάκια στὴ ζωή μου
Μ' ἴδιο φῶς καὶ χάρι,
Μοῦ φωτίζουν τὴν ψυχή μου
Σὰν γαλήνης φάροι.

Χαῖρε, Σπέτσα δοξασμένη
Πούχα πρῶτο λίκνο!
Γίνου, Τῆνος βλογημένη,
Τάφος γιὰ τὸν κύκνο!

[Ἀπὸ τὰ «Τραγούδια τοῦ Νησιοῦ»]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 346.)

Ἀλλ' ἐνῷ ὡμίλει, θερμανθεὶς πολὺ ἐκ τοῦ πυρός, ὁ βασιλεὺς ἐξεκούμβωσε τὴν κυανῆν χλαῖναν τὴν ὁποίαν ἐφόρει, καὶ οἱ στρατιῶται εἶδαν μὲ ἀπορίαν νὰ κυλίσῃ καὶ νὰ πέσῃ κατὰ γῆς μία σφαῖρα τουφεκίου. Τὴν σφαῖραν αὐτὴν εἶχε δεχθῆ εἰς τὸ στῆθος κατὰ τὴν μάχην χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μολονότι εἶχε διατρυπήσῃ μαζὶ μὲ τὴν χλαῖναν καὶ τὴν στολήν του. Ἐνθουσιασθέντες οἱ στρατιῶται διὰ τὸ δεῖγμα τοῦτο τῆς ἀνδρείας τοῦ βασιλέως των, ἐκραύγασαν ὅλοι: «Εἶσαι πάντοτε ὁ Φρὶτζ (τὸ θωπευτικὸν ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἀπεκάλουν οἱ στρατιῶταί του) ὁ ἰδικός μας! συμμερίζεσαι τοὺς κινδύνους μας, καὶ διὰ τοῦτο εἴμεθα πρόθυμοι καὶ ἡμεῖς ν' ἀποθάνωμεν ὑπὲρ σοῦ! Ζήτω ὁ βασιλεύς! Ἐμπρός, σύντροφοι! Ἂς ὁρμήσωμεν κατὰ τῶν Αὐστριακῶν! Ἐμπρός!» Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ παρετάχθησαν ἕτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ κόπου δὲ οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς συνεκράτησαν.

***

Δεκανεὺς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φρειδερίκου, γενναῖος ἀλλ' ὀπωσοῦν ματαιόδοξος, εἶχε κρεμάσῃ παρὰ τὸ θυλάκιόν του ἄλυσιν, ἡ ὁποία ἀντὶ ὡρολογίου ἔφερεν εἰς τὸ ἄκρον σφαῖραν τουφεκίου. Θέλων νὰ ἀστειευθῇ ὁ Φρειδερῖκος, τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπῆγνεσε διὰ τὴν οἰκονομίαν του, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσε νὰ προμηθευθῇ ὡρολόγιον, τὸν ἠρώτησε ποίαν ὥραν εἶχε τὸ ὡρολόγιόν του, διότι ἤθελε νὰ κανονίσῃ τὸ ἰδικόν του. Ὁ δεκανεὺς ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ βασιλέως, καὶ σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν σφαῖραν εἶπε μετὰ ἑτοιμότητος: — Μεγαλειότατε, τὸ ὡρολόγιόν μου αὐτὸ δὲν λέγει τὰς ὥρας, ἀλλὰ μοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν πρέπει νὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ πολεμήσω.—Εὖγε, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς, δίδων εἰς αὐτὸν τὸ ἀδαμαντοκόλλητον ὡρολόγιόν του, λάβε καὶ αὐτὸ διὰ νὰ σοῦ τὸ ὑπενθυμίζῃ καλήτερα.

***

Μίαν ἡμέραν ἐπισήμου τελετῆς, ἀνηγγέλθη εἰς τὸν Φρειδερῖκον, ὅτι δύο κυρίαι ἐκ τῶν τῆς αὐλῆς του διεφιλονείκουν περὶ τῶν πρωτείων εἰς τὴν βασιλικὴν ἀκολουθίαν. «Εἰπέτε εἰς αὐτάς, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὅτι δικαιοῦται νὰ προηγηθῇ ἐκείνη ἐκ τῶν δύο, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος κατέχει ἀνώτερον ἀξίωμα εἰς τὴν Αὐλήν.—Ἀλλὰ καὶ τῶν δύο οἱ σύζυγοι ἔχουν τὸ αὐτὸ ἀξίωμα, παρετήρησεν ὁ αὐλάρχης.—Τότε νὰ προηγηθῇ ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχαιοτέρου. — Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἔχουν τὸν αὐτὸν χρόνον ὑπηρεσίας.—Τότε νὰ προηγηθῇ ἡ πλέον ἀνόητος ἐκ τῶν δύο! εἶπεν ἀγανακτῶν ὁ βασιλεύς.

***

Ὁ Φρειδερῖκος ἐπισκεφθεὶς ἀπόρθητον φρούριον, εὗρε διοικητὴν αὐτοῦ χρηστὸν καὶ γενναῖον ἀπόμαχον ἀξιωματικόν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο πτωχὸς καὶ ὅτι ἐπιέζετο ὑπὸ οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν. Τὸν ἠρώτησε πῶς διήρχετο τὰς ὥρας τῆς μονώσεώς του καὶ ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ φρούραρχος κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ βιβλία. Τῷ ὄντι ἔστειλε μετά τινας ἡμέρας δύο τόμους, τῶν ὁποίων τὰς σελίδας εἶχεν ἀντικαταστήσῃ διὰ χαρτονομισμάτων. Ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς ἔγραψεν εὐχαριστῶν τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του ἔλεγεν ὅτι τόσον ηὐχαριστήθη ἀπὸ τοὺς τόμους ἐκείνους, ὥστε ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὴν συνέχειαν. Ὁ Φρειδερῖκος ἐγέλασε καὶ ἔστειλεν ἄλλον ἕνα τόμον παρόμοιον, ἐφρόντισεν ὅμως νὰ σημειώσῃ: *Τόμος τρίτος . . . καὶ τελευταῖος.*

Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ E. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ Βλαδίμηρος Κορπανὼφ δὲν ἐξεπλάγη διόλου ἀπὸ τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Κυρίλλου. Ἐμάνθανε τὰ τέκνα του νὰ κολυμβοῦν, εὐθὺς μόλις ἐμάνθαναν νὰ περιπατοῦν. Τὸ μέτρον τοῦτο ἦτο ἀπαραίτητον δι' ἀνθρώπους ἀπησχολημένους ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ μὴ εὐκαιροῦντας νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς βάλτους, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ κτήματός των.

Ὁ Κύριλλος ὡς «ναυτάκι» εἶχε πολὺ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Τἀδέλφια του τὸν ἐθαύμαζαν καὶ τὸν ἐζήλευαν. Καὶ μάλιστα δὲν παρέλειψαν νὰ δηλώσουν, ὅτι καὶ αὐτὰ θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχῆ ἂν ἐφοροῦσαν πλατὺν κολλάρον καὶ καπελλάκι μὲ χρυσοῦν ὄνομα πλοίου ἐπὶ τῆς ταινίας.

— Ἐξάδελφέ μου, ἱκέτευσε θωπευτικῶς ὁ Νικόλας· χαρίστε μου καὶ μένα φορέματα σὰν τοῦ Κυρίλλου καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ ἀκόμη πιὸ πολύ.

— Ἔλα, ἐπενέβη ὁ κ. Κορπανώφ, δυςηρεστημένος διὰ τὴν ἀνάρμοστον παράκλησιν· οὔτε λέξι πιὰ γι' αὐτό. Ὁ Κύριλλος ἀπὸ αὔριο θὰ ξαναφορέσῃ τὰ ροῦχά του. Ἐτελείωσε! δὲν ἀκούω τίποτε!

Ὁ τόνος ἦτο αὐστηρός, τὰ παιδία ὑπήκουσαν καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἔληξε.

Τὴν ἑπομένην, ὁ Κύριλλος παρουσιάσθη μὲ τὰ ρωσσικά του φορέματα, καὶ ὅλοι μαζὶ ἐξῆλθον διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου. Ἐκεῖ θὰ διήρχοντο τὴν πρωΐαν των.

«Πρέπει νὰ τοὺς μυήσω εἰς τὴν τέχνην, εἶχε σκεφθῆ ὁ Αὔγουστος. Ἔπειτα εἶνε καὶ οἰκονομικόν. Οὔτε ἀμάξια, οὔτε *πουρμπουάρ*, οὔτε τίποτε.»

Ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Κὺρ Λὼς ἠκολούθουν τελευταῖοι ὅπως πάντοτε.

Ὁ ὑπηρέτης ἐκρατοῦσε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χεράκι, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ συνηθείας, διότι, αὐτὴν τὴν φοράν, τὰ καρφία δὲν εἶχαν ξαναγυρίσῃ. Τὸ πρωΐ, εἰς τὴν αὐλήν, εἶχε πατήσῃ τρία-τέσσαρα ἀπὸ αὐτά. Κ' ἐγέλασε λέγων: «Πάει καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα!»

Ἠκολούθουν ἡσύχως τὸ βουλεβάρτον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ὁ Ἀντώνης, ἀρκετὰ *κεχηναῖος*, ἐκύτταζε τοὺς διαβάτας, τὰ ὀχήματα, τὰς προθήκας, ὀλίγον ἀπ' ὅλα.

Ἔξαφνα, μία τεραστία ρεκλάμα, φερομένη ἐπὶ τῶν ὤμων ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξηγοῦσε καὶ προφορικῶς, μὲ φωνὰς μεγάλας, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πεζοδρομίου, ὅπου ἔμεινε καρφωμένος.

Περισσότερον ἐνδιαφερόμενος διὰ τὰ παιγνίδια ποῦ ἔβλεπεν εἰς τὰς βιτρίνας τοῦ Μπαζάρ, παρὰ διὰ τὴν «ζωντανὴν ρεκλάμαν», ὁ Κύριλλος ἀπέσυρε τὸ χεράκι του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ περιπατῇ μὲ μικρὰ βήματα, χωρὶς νὰ κυττάζῃ ἂν ὁ φίλος του Ντὼν εὑρίσκετο παρὰ τὸ πλευρόν του.

«Ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα.» (Σελ. 351, στ. γ'.)

Ἐπιτέλους, ἀφοῦ εἶδε καὶ ἄκουσε τὴν ρεκλάμαν, ὁ Ἀντώνης ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν μικρόν του σύντροφον. Τίποτε!

«Μπᾶ;! ποῦ εἶνε;... Τῶσκασε; χάθηκε;... Ὡραία δουλειά! Τί θὰ 'πῇ ἡ κυρία Κορπανώφ;»

Καὶ ὥρμησεν ἐμπρὸς μὲ μεγάλα ἀνήσυχα βήματα.

Ἔπειτα, συλλογισθεὶς ὅτι πιθανὸν ὁ μικρὸς νὰ ἔμεινεν ὀπίσω, κυττάζων τὰ παιγνίδια, καὶ νὰ εἰςῆλθε μάλιστα εἰς τὸ Μπαζάρ, ἐπέστρεψε καὶ τὸ περιῆλθε.

Οὔτε Κύριλλος οὔτε τίποτε.

Ἀνησυχήσας γιὰ καλὰ αὐτὴν τὴν φοράν, ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ ἐμπρός, φω-

νάζων δυνατά : — Κὺρ Λώς !... Κὺρ Λώς !... ποῦ εἶσαι;... Στάσου λοιπόν!.. Στάσου !

Ὅσον θαμβωμένος καὶ ἂν ἦτο ὁ μικρὸς ἀπὸ τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα διεδέχοντο ἄλληλα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ὑπηρέτου.

Ἐπερνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ ἐν Ἐδωδιμοπωλεῖον, τὸ ὁποῖον παρελάμβανεν ἓν κιβώτιον μὲ θαλασσινά. Ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ὁ ὑπηρέτης τοῦ καταστήματος τὸ εἶχεν ἀνοίξη, καὶ ἐξεχώριζε τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξέθετεν εἰς τὰς προθήκας, ἀπὸ τὰ ἄλλα,

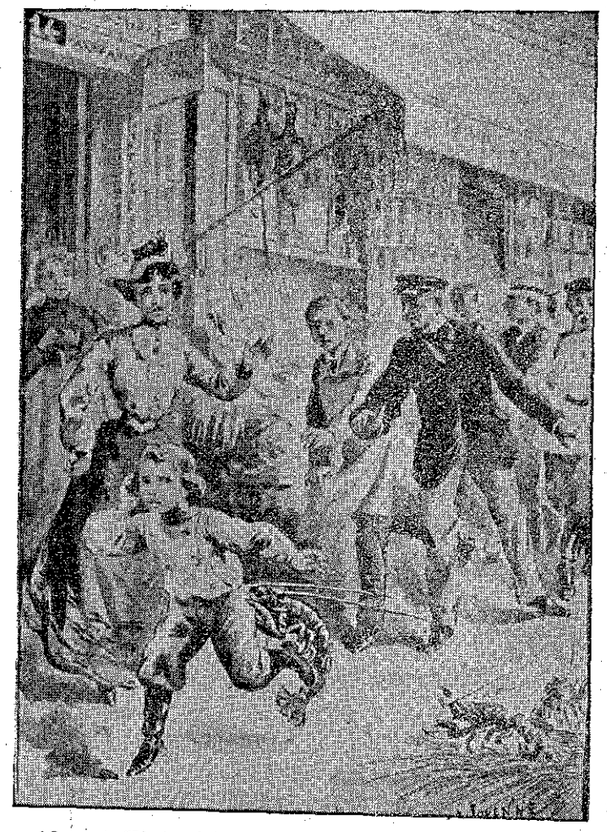

«Ὁ μικρὸς Κύριλλος ἐξεφώνιζεν ἀπὸ τὸν πόνον...» (Σ. 352, στ. β'.)

τὰ ὁποῖα θὰ ἐστέλλοντο ἀμέσως εἰς τοὺς πελάτας.

— Ἄφισε. Ἀδῶ αὐτοὺς τοὺς ἀστακούς, διέταξεν ὁ καταστηματάρχης· τοὺς περιμένουν.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Κύριλλος ἔτρεξε διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν φίλον του Ντών.

Ἀλλοίμονον! οὔτε ἕνα καρφὶ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὰ ὑποδηματάκια του.

Καὶ ἔκαμαν πάλιν τὴν *δουλίτσαν* των, τὰ κατηραμένα καρφία. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξαπλώσουν αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν Κύριλλον ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου τοῦ δρόμου, τὸν ἔρριψαν ἐπὶ συμπλέγματος δώδεκα περίπου ἀστακῶν ζωντανῶν.

Τὸ σύμπλεγμα ἀπετελεῖτο καὶ ἀπὸ ἄχυρα, καὶ ἀπὸ φύκια. Ἀλλ' οἱ ἀστακοὶ ἐζήτουν κάτι στερεώτερον διὰ νὰ *γαντζώσουν*. Καὶ ὅταν ἐπέτυχαν τόσον ἀπροόπτως τὸ πανταλονάκι τοῦ Κὺρ Λώς, ὁ πλησιέστερος ἀστακὸς προσεκολλήθη μὲ τὲς δαγκάνες του ἰσχυρότατα.

Ὁ μικρὸς ἀνεπήδησεν ὡς δι' ἐλατηρίου κ'εὑρεθεὶς μὲ τὸ πήδημα τρία βήματα μακράν, ἤρχισε νὰ τρέχῃ, νομίζων ὅτι μὲ τοῦτο θὰπηλλάσσετο ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του.

Ἀλλ' ὅσον ἐκινεῖτο, τόσον αἱ φοβεραὶ δαγκάνες ἔσφιγγαν δυνατώτερα.

Ὁ Κύριλλος ἐξεφώνιζεν ἀπὸ τὸν πόνον, αἰσθανόμενος τὸ τέρας νὰ εἰςχωρῇ εἰς τὸ κρέας του καὶ νὰ τῷ κτυπᾷ τὰς κνήμας μὲ τὴν οὐράν του. Καὶ μὴ γνωρίζων ἀπὸ ποῦ θὰ τῷ ἤρχετο βοήθεια, ἐφώναζε πότε «μαμμά!» καὶ πότε «Ντών!»

Θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα τοῦ τρόμου, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμνε νὰ τρέχῃ μὲ ταχύτητα αὐτοκινήτου: οἱ πόδες του ἐστερεώθησαν!.. Οὔτε γλύστρημα, οὔτε παραπάτημα. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι μόλις ἤγγιζε τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ἀντώνης ἔτρεχε, προηγουμένου τοῦ ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε πρὸς τὸν καταστηματάρχην :

— Εἶνε *κόλπο!* Τὸ μικρὸ κλέφτες θὰ τῶχουν ἔτσι γυμνασμένο!...

— Βλάκα! διεμαρτυρήθη ὁ Ἀντώνης χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἂν τῶχαν ἔτσι γυμνασμένο, θὰ τὸ μάθαιναν καὶ νὰ σωπαίνῃ.

Πρώτη κατέφθασεν ἡ Κα Κορπανώφ, ἀναγνωρίζουσα τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίλλου· ἠκολούθει ὁ Βλαδίμηρος, καὶ ἔπειτα ὁ Αὔγουστος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν πέντε μικρῶν.

Ἐμαζεύθη κόσμος.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί; ἠρώτησεν ὁ ἰδιοκτήτης τῶν ἀστακῶν.

— Δικό μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Κορπανώφ.

Ὁ γίγας μὲ τὴν ξενικὴν προφορὰν δὲν «ἐγέμισε τὸ μάτι» τοῦ ἀστακοπώλου, ὁ ὁποῖος ὑπέλαβεν αὐθαδῶς :

—Ὅταν ἔχουν παιδιά, τὰ προσέχουν.

— Μποροῦσε νὰ 'πῇ κανεὶς τὸ ἴδιο γιὰ τὸ ἐμπόρευμά σας, παρενέβη ὁ Αὔγουστος. Ἂν οἱ ἀστακοί σας δὲν περιεφέροντο εἰς τὸ πεζοδρόμιον, οἱ διαβάται δὲν θὰ . . .

— Τί ἀνακατεύεσθε σεῖς ;

— Εἶνε δική μου δουλειά. Ἐλᾶτε, πάρτε τώρα τὸν ἀστακό σας, καὶ νὰ μᾶς ζητήσετε συγγνώμην γιὰ τὸ κακὸ ποῦ προξενήσατε στὸν ἐξάδελφό μου.

Κ' ἐπειδὴ ὁ καταστηματάρχης ἔκαμνε «κουφὸ αὐτί», ὁ Αὔγουστος βλέπων μὲ δυσφορίαν ναυξάνεται γύρω των τὸ πλῆθος καὶ νὰ ἐρωτοῦν τί συμβαίνει οἱ ἀστυφύλακες, ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν, ἐτράβηξε τὸν ἀστακὸν μὲ κίνημα βίαιον.

Ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ὀστρακοδέρμου ἀπεχωρίσθη τότε ἡ δαγκάνα, ἡ ὁποία ἔμεινεν εἰς τὴν πτυχὴν τοῦ μικροῦ πανταλονίου. Θυμωμένος, ὁ Αὔγουστος ἐπέταξεν εἰς τὸν ὑπηρέτην τὸν ἀστακόν, καὶ ἔπειτα τὴν δαγκάναν, ἡ ὁποία, ἀπονεκρωθεῖσα, ἀπεσπάσθη εὐκόλως.

— Δὲν σᾶς περνᾷ ἡ ἰδέα, πιστεύω, πῶς θὰ δεχθῶ πίσω τὸ πρᾶγμά μου σὲ τέτοια κατάστασι! διεμαρτυρήθη ὁ καταστηματάρχης ὑψόνων τὴν φωνήν.

— Ἀντώνη! ἐφώναξεν ὁ νέος κατηγανακτημένος διὰ τὴν φιλονεικίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐγελοῦσαν οἱ θεαταὶ καὶ ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ τελειώσῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἐὰν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐπέμεναν, — πάρε τὸ πορταφόλι μου καὶ κανόνισε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἐλᾶτε, ἐξαδέλφη μου, προσέθεσε προσφέρων τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν Καν Κορπανώφ, ἡ ὁποία εἰς μάτην προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Κύριλλόν της.

Ἀνήσυχα τὰ χεράκια τοῦ μικροῦ, ἐπασπάτευαν τὸ προσδληθὲν μέρος, τὸ ὁποῖον τόσον τοῦ ἐπονοῦσεν ἀκόμη, ὥστε τὸ παιδὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀπελευθερώθη ἀπὸ τὸν δήμιόν του.

Ὁ Βλαδίμηρος τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, καὶ ἡ συντροφιὰ ἐξεκίνησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ Ἀντώνης ἦτο καταλυπημένος. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ μόνος πταίστης ἦτο αὐτός! Ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον, εὗρε τὸν Κύριλλον εἰς τὸ σπίτι παρηγορημένον κάπως ἀλλὰ ἐξηπλωμένον πρηνηδόν.

— Ντών, δὲ μπορω νὰ καθίσω, τοῦ εἶπε μὲ θρηνώδη φωνὴν καὶ μ' ἔκφρασιν πόνου εἰς τὰς χαμηλωμένας γωνίας τοῦ στόματος.

— Ἔννοια σου, καὶ θὰ τοῦ τὴν φᾷς

τὴν δαγκάνα τοῦ κακοῦ αὐτοῦ, γιὰ νὰ μάθῃ! ὑπεσχέθη ὁ Ἀντώνης. Ἡ Ἀναστασία θὰ τὴν μαγειρέψῃ καὶ θὰ τὴν σερβίρω στὸ πρόγευμα.

— Εἶνε ψόφιος ;

— Ναί.

Ἐνθαρρυνθείς, ὁ μικρὸς ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὸ καναπεδάκι τοῦ προθαλάμου εἰς τὸ πάτωμα, μὲ μυρίας προφυλάξεις καί, κούτσα-κούτσα, ἠκολούθησε τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ ἰδῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἀδλαβὲς πλέον τέρας.

Ἡ Ἀναστασία ἡτοιμάσθη νὰ τὸν ζεματίσῃ.

— Καλὰ ψωνίζει ὁ Κὺρ Λώς, ἔ ; ἔκαμεν ὁ Ἀντώνης ζυγίζων εἰς τὰς χεῖρας του τὸ ὀστρακόδερμον· ἐδιάλεξε τὸ μεγαλήτερο!

— Ὁ Κὺρ Λὼς ἐδιάλεξε τὸν ἀστακό, ἀπήντησεν ἡ Ἀναστασία, ἢ μήπως ὁ ἀστακὸς ἐδιάλεξε τὸν Κὺρ Λώς ;

Ἐξηκολούθησαν οὕτω νὰ φλυαροῦν, κατὰ τὴν συνήθειάν των, ἡ δὲ συνομιλία παρετάθη, διότι ἡ Ἀναστασία συνέλαβε μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀντώνης ἀπεδοκίμαζεν ἐντελῶς.

«Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! ἐμουρμούριζε στρώνων τὸ τραπέζι. Τί *ὡραῖα* ποῦ τὰ ξέρει!.. Ἔ, μὰ φυσικά, ἀφοῦ δὲν πληρώνει αὐτή!.. Μὲ ξένα κόλυβα, καθένας μνημονεύει.»

Μετ' ὀλίγον ἡ φωνὴ τῆς Κας Κορπανὼφ ἠκούσθη κράζουσα τὸν Κύριλλον :

— Ἔλα νὰ σᾶλλάξω! δὲ μπορεῖς νὰ καθήσῃς στὸ τραπέζι σὲ τέτοια κατάστασι.

— Ἂν ἡ κυρία τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ τὴν ἀπαλλάξω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπον, ἐπρότεινεν εὐγενῶς ὁ Ἀντώνης, θέλων νὰ ἐξιλεωθῇ διὰ τῆς προθυμίας διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του.

— Νά μου βάλῃ τὰ ναυτικά μου, μαμμάκα ; ἱκέτευσεν ὁ Κύριλλος.

— Ἂς εἶνε! ἀπήντησεν ἡ Κα Κορπανώφ.

Ὁ Ἀντώνης ἐπῆρε τὸν Κύριλλον διὰ νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Ἀλλ' ὅταν ἔκαμε νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ ὑποδήματα, ἀνεπήδησε κατάπληκτος :

— Ξαναγύρισαν πάλι τὰ καρφιά ; ! Καλ' ἐγὼ θὰ τρελλαθῶ!..

Τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Μὲ πολλὴν δυσκολίαν ἐκατάφερε νὰ ἐνδύσῃ τὸν Κύριλλον.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ Αὐγούστου.

Ὁ νέος δὲν εὑρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ μία ἀνοικτὴ θύρα καὶ κρότος μετακινουμένου σκαμνίου, ἔπεισαν τὸν ὑπηρέτην ὅτι ὁ κύριός του εἰργάζετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Ἔρχεσαι μέσ' στὴν ὥρα! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος μόλις τὸν εἶδε· κράτησέ μου τὴ σκάλα... πρέπει νὰ βρῶ κεῖ-πάνω ἕνα βιβλίο γιὰ τὸν ἐξάδελφο.

— Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς 'πῶ πρῶτα κάτι τι... ἕνα πρᾶγμα ποῦ... Βλέπετε αὐτὰ τὰ καρφιά ; — καὶ ἐπέδειξε τὰ ὑποδηματάκια, — τὰ ἔβγαλα δυὸ φορὲς καὶ τὰ 'πέταξα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Καὶ ὅμως, νά τα! Πῶς σᾶς φαίνεται ;

— Ἐσὺ τί νομίζεις ; ἠρώτησεν ὁ Αὔγουστος ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ γηραιοῦ ὑπηρέτου, ἐνόησεν ὅτι κάποια ἀλλόκοτη ἰδέα ἐθλάστησεν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἦτο περίεργος νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Ἐγὼ νομίζω, κύριε... δηλαδὴ δὲν νομίζω τίποτε ἀπολύτως! Τὴν πρώτη φορὰ εἶπα : Οἱ Ρῶσσοι θὰ ξέρουν κάποια *τέχνη*... κάτι θὰ βάζουν ἀνάμεσα στοὺς πάτους, ποῦ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τραβᾷ τὰ καρφιὰ σὰν φεύγουν καὶ νὰ τὰ γυρίζῃ πίσω.

— Δὲν σ' ἐπίστευα τόσο... ἠλίθιον! ὡμολόγησεν ὁ Αὔγουστος.

Ο ΑΘΩΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 344.]

— Καλὲ δὲ βαρυέσαι, εἶπεν ἡ Μανέττα, ποῦ θὰ χάνῃς τὴν ὥρα σου γιὰ νάκοῦς αὐτὸ τὸν τρελλό! ἀντὶ νὰ δουλεύῃ, κοιμᾶται καὶ ὀνειρεύεται! Αὐτὰ ποῦ σοῦ λέει εἶνε ψέμματα. Τὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ νοῦ του.

Ἡ μομφὴ ἦτο τόσον παράλογος, ὥστε ὁ Πιλλουᾶ δὲν τὴν ἔλαβε διόλου ὑπ' ὄψει του. Ἴσα-ἴσα ποῦ ὁ Μάριος δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐπινοήσῃ, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του τὸ παραμικρόν, μετὰ δυσκολίας δὲ ἐννοοῦσε καὶ τ' ἁπλούστερα τῶν πραγμάτων.

Χωρὶς ν'ἀποκριθῇ λοιπὸν εἰς τὴν γυναῖκά του, ὁ Πιλλουᾶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μικρόν, καὶ καθήσας εἰς ἕνα πάγκον, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸν ἐκάθισεν ἀφελῶς εἰς τὰ γόνατά του.

— Πέ μου τώρα τί εἶδες καὶ τί ἄκουσες, τῷ εἶπεν. Ἔλα, διηγήσου τα ὅλα στὸ νουνό σου.

Οὕτως ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Μάριος ἀνεκοίνωσεν, ὅσον πιστότερα ἠμποροῦσε, τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσῃ, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὸν φράκτην. Ἔξαφνα ὠχρίασε καὶ ἀποτόμως ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ. Οἱ δύο ἀλῆται ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν δρόμον.

— Νουνέ, εἶπεν ὁ Μάριος χαμηλοφώνως· νά τους!

Ὁ Πιλλουᾶ ἦτο πεπεισμένος, ὅτι τὸ παιδὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, καὶ τώρα ὅπως καὶ πάντοτε. Διότι ποτέ, οὔτε μίαν φορὰν δὲν τὸ εἶχεν ἀκούσῃ νὰ εἰπῇ ψεῦμα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του. Ἔσκυψεν εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ μικροῦ, τὸν ἐφίλησε καὶ τῷ εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, ἐδῶ εἶμαι 'γώ.

Οἱ δύο ἄνδρες, βλέποντες τὸν Πιλ-

«Ἐξηκολούθουν ἡσύχως τὴν συνομιλίαν των . . .» (Σελὶς 345, στ. α'.)

— Αὐτὸ μ' ἐκπλήττει νὰ τὸ ἀκούω ἀπὸ τὸν κύριο!

Ὁ Αὔγουστος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του, ἕτοιμος νὰ σκάσῃ τὰ γέλια.

— Καὶ γιατὶ τάχα εἶπα βλακεία ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνης· μήπως αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης ;...

— Μπράβο!..

— Μάλιστα... Ἄκουσα νὰ λέγουν, ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ τὰ διάβασαν στὰ βιβλία, ὅτι ὁ μαγνήτης...

— Ἔλκει τὸν σίδηρον! διέκοψεν ὁ Αὔγουστος... Ἀρχὴ γνωστή, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται ἐδῶ, χριστιανέ μου! Μὰ τότε λοιπὸν ὅλα τὰ καρφιά, καὶ ὅλα τὰ κλειδιά, καὶ ὅλα τὰ πληγοσίδερα ποῦ θὰπαντοῦσαν στὸ δρόμο, ἔπρεπε νὰ τὰ τραβοῦν ἐπάνω τους αὐτὰ τὰ παπούτσια. Ὄχι δά! μ' αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ!.. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὰ γέλια!..

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

λουᾶ, ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπογοητεύσεως· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν διισταγμόν, ἐπροχώρησαν ὁπωσδήποτε καὶ μὲ θρηνώδη φωνὴν παρεκάλεσαν :

— Κάμετε ἐλεημοσύνη, καλέ μου κύριε.

Ὁ Πιλλουᾶ ἐσηκώθη καὶ μὲ φωνὴν σταθερὰν, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει τίποτε, ἔκραξε :

— Μανέττα, ὅσε κάτι τί στοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ πηγαίνω. Ἀλήθεια, προσέθεσε, θὰ πάρω μαζί μου τὸ Μάριο καὶ τὸ Μοῦργο. Μὴ φροντίσης γι' αὐτοὺς ἀπίψε.

Καὶ ἐσφύριξε τοῦ σκύλου, ὁ ὁποῖος προσέτρεξε, σκιρτῶν καὶ γαυγίζων.

Ἀπῆλθον καὶ οἱ τρεῖς, ἐνῷ οἱ δύο ἀλῆται, περιχαρεῖς διὰ τὴν ἀναχώρησιν, ἡ ὁποία τόσον ηὐνόει τὰ σχέδιά των, ἀπηύθυνον εὐλογίας καὶ εὐχαριστίας ἀτελειώτους πρὸς τὴν ἐλεήμονα Μανέτταν.

Ὁ Μάριος δὲν ἐννοοῦσε πλέον τίποτε.

Ἐν τούτοις τὸ σχέδιον τοῦ νουνοῦ του ἦτο καθαρώτατον. Ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Θενών, ὅπως ἔλεγεν, ὁ Πιλλουᾶ ἐκτύπησε τὸ ἄλογόν του καὶ ἐπεσκέφθη ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς φίλους του, μὲ τοὺς ὁποίους ἐσυμφώνησε ποῦ νὰ συναντηθοῦν τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἐννοεῖται τοῖς διηγήθη τὰ συμβαίνοντα καὶ τοῖς ἐζήτησε τὴν συνδρομήν των.

Ἔπειτα, διὰ πλαγίων ὁδῶν, ἐπανῆλθε πρὸς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν Ἀφθονίαν καὶ πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς Μανέττας, παρουσιάσθη εἰς τὸ σπίτι μὲ τὸν Μάριον πάντοτε καὶ μὲ τὸν Μοῦργον.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐμυήθησαν καταλλήλως καὶ ὡδηγήθησαν ὥστε νὰ βοηθήσουν τὸ σχέδιον τοῦ Πιλλουᾶ. Ἀπὸ ἑνωρὶς ἔκλεισαν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ προσεποιήθησαν ὅτι ἀνέθησαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Μοῦργος ἐδέθη εἰς τὸν σταῦλον, καὶ ἡ οἰκία ἔγινε σιωπηλὴ ὅπως συνήθως.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐνῷ ἡ σελήνη εἶχεν ἀνατείλῃ, ἠκούσθη ἔξαφνα νὰ γρυλλίζῃ ὁ σκύλος, καὶ ἄλλοι ἐλαφροὶ κρότοι εἰδοποίησαν τοὺς ἀγρυπνοῦντας χωρικοὺς—τὸν Πιλλουᾶ μὲ τοὺς τρεῖς φίλους του, — ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐπλησίασε.

Σιωπηλοὶ ἐσηκώθησαν καί, ὡπλισμένοι μὲ χονδρὰ ρόπαλα, ἐτοποθετήθησαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Μετ' ὀλίγον ἡ κλειδαριὰ ἤρχισε νὰ τρίζῃ, καὶ εἰς τὸ σκότος τοῦ δωματίου, ὅπου εἰσέβαλεν ἀποτόμως μία ἀκτὶς σελήνης, ἡ θύρα ἠνοίχθη, σπρωχθεῖσα ἀπὸ χεῖρα προφυλακτικήν. Τὰ γρυλλίσματα τοῦ Μούργου μετεβλήθησαν τώρα εἰς γαυγίσματα λυσσώδη. Καὶ εἷς τῶν κακούργων ἐψιθύρισε :

— Μὰ τί, γύρισε ὁ σκύλος ;

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ τίποτε ἄλλο. Τὸν ἅρπαξαν ἀποτόμως καὶ τὶν ἀνέτρεψαν χέρια ρωμαλέα. Εἰς τὴν στιγμὴν εὑρέθη πεσμένος κάτω καὶ δεμένος δυνατά, καθὼς καὶ ὁ σύντροφός του πρὶν συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Τὰ ρόπαλα δὲν ἔγινεν ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθοῦν διόλου.

Ἀμέσως ὁ Πιλλουᾶ ἤναψε τὴν μεγάλην του λάμπαν, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὴν σκηνήν.

Ἔπειτα εἰδοποιήθησαν οἱ χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι ἀπήγαγον τοὺς ἁλήτας, καὶ οἱ φίλοι ἀπεχαιρέτησαν τὸν Πιλλουᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς εὐχαρίστησε θερμῶς διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν βοήθειάν των.

Ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κοιμηθῇ, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια, τὰ φιλήματα καὶ τὰς θωπείας τῆς οἰκογενείας. Προπάντων αἱ δύο γυναῖκες, ἀναγνωρίζουσαι ὅτι τὸν εἶχαν ὡς τώρα ἀδικήσῃ, δὲν ἐφείσθησαν θωπειῶν διὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσουν, εἰλικρινῶς δὲ τὰ αἰσθήματά των πρὸς τὸν Μάριον ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μετεβλήθησαν.

Ὁ Πιλλουᾶ ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὸν θετὸν υἱόν του. Τῷ ὄντι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ νοημοσύνη τοῦ παιδίου ἤρχισε νὰφυπνίζεται. Εἰς τὸ σπίτι, ἡ Μανέττα τὸν μετεχειρίζετο τώρα καλλίτερα, ὁ Πιλλουᾶ τὸν ἀγαποῦσε περισσότερον, αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου τοῦ εὕρισκαν ἕνα σωρὸ προτερήματα. Οὕτως ὁ μικρὸς ἤρχισε νὰ τρέφῃ πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, καὶ τὰ πραγματικά του προτερήματα, λανθάνοντα ἕως τώρα, ἐξεδηλώθησαν ἀποτόμως.

Καὶ ἔγινε πολὺ καλὸ παιδί, ὀλιγόλογος πάντοτε ἀλλὰ διόλου κουτός, διατηρῶν τὴν εἰλικρίνειάν του καὶ τὴν ἀφέλειαν,—τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul de Marenil]

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Στὴ μικρούλα Κάκια.

Ἐχάρισαν τῆς Νίτσας,—τί χαρά!—ἕνα μικρὸ καταπράσινο παπαγάλο.

Ἀμέσως ἡ Νίτσα τὸν ἔβγαλε Κοκό, τοῦ ἀγόρασεν ἕνα χρυσὸ κλουβί, τὸν ἐθρόνιασε μέσα, καὶ νύχτα-μέρα τὸν περιποιεῖται, ἢ καλλίτερα τὸν βασανίζει.

Κάθε τόσο τὸν βγάζει, καὶ τὸν παίρνει στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὸν σφίγγει στὰ χέρια της, καὶ τοῦ πιάνει τὴ μύτη, καὶ τοῦ ξύνει τὸ κεφάλι, καὶ τοῦ τραβᾷ τὰ φτερά.

Ὁ παπαγαλάκος εἶνε πολὺ ἥμερος ὁ κακόμοιρος καὶ δέχεται τὰ βασανιστήρια μὲ ὑπομονή. Κάπου-κάπου ὅμως, ἀπὸ τὰ πολλά, βαριεστίζει κι' αὐτὸς κι' ἐπαναστατεῖ. Καὶ βγάζει κάτι ἄγριες βραχνὲς φωνές, σὰν ἀνθρώπου, καὶ γλυστρᾷ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Νίτσας καὶ τὸ βάζει στὴν τρεχάλα, καὶ χώνεται ὅπου εὕρῃ.

Εἴδατε ποτέ σας παπαγάλο νὰ τρέχῃ ; Ἔχει ἕνα στραβὸ περπάτημα πολὺ ἀστεῖο. Αὐτὸ τὴν διασκεδάζει πολὺ τὴ Νίτσα, καὶ τὸν κυνηγᾷ μὲ γέλια στὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὰ τραπέζια, ἀπὸ τὶς καρέκλες, ἀπὸ τὶς πολυθρόνες. Καὶ ἅμα τρυπώσῃ σὲ κανένα μέρος ποῦ δὲν φθάνει τὸ χεράκι της,—κάτω ἀπὸ τὸ μπουφέ, παραδείγματος χάριν,—ἡ Νίτσα τὸν σπρώχνει, τὸν διώχνει μ' ἕνα μπαστοῦνι, καὶ ὁ Κοκὸς ἀναγκάζεται νὰ βγῇ γιὰ νὰ πέσῃ κάλι στὰ χέρια της.

***

Αὐτὰ γίνονται ὅλη τὴν ἡμέρα. Καὶ τὴ νύχτα, ἡ Νίτσα δὲν κοιμᾶται, ἂν δὲν πάρῃ τὸ χρυσὸ κλουβί κοντὰ στὸ κρεββάτι της. Γιατί μόλις ξυπνήσῃ τὸ πρωί, καὶ πρὶν ντυθῇ ἀκόμα, ἐννοεῖ νὰ παίξῃ πρῶτα, πολλὴν ὥρα, μὲ τὸν Κοκό της. Μ' αὐτὸν παραμένει καὶ τὰ μαθήματά της, καὶ ὅλα. Ἡ δασκάλα ποῦ πηγαίνει σπίτι καὶ τῆς κάνει μάθημα, ἔχει μεγάλα παράπονα. Ποτὲ ἡ Νίτσα δὲν νοιώθει γραμματική, καὶ ποτὲ δὲν προσέχει ὅταν τῆς ἐξηγῇ ἡ δασκάλα τὴν ἀριθμητική της.

— Μὰ ποῦ ἔχεις λοιπὸν τὸ νοῦ σου ; ἐρωτᾷ ἡ δασκάλα.

— Ποῦ ἀλλοῦ παρὰ στὸν Κοκό της, ἀποκρίνεται ἡ μαμμά.

Τὴν μαλώνουν, τὴν τιμωροῦν· μὰ γι' αὐτὰ δὲν πολυσκοτίζεται ἡ Νίτσα. Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἀπασχολεῖ τώρα τὸ μικρό της μυαλό : Θὰ μιλήσῃ ὁ παπαγάλος της ἢ δὲν θὰ μιλήσῃ ;

Ἄλλοι τῆς λέγουν ναί, ἄλλοι ὄχι. Καὶ ἡ Νίτσα πότε ἐλπίζει καὶ πότε ἀπελπίζεται.

Ὡς τόσο ὁ Κοκὸς μένει βουβός. Ξεφωνίζει μόνο, καὶ κάπου-κάπου σφυρίζει. Ἀλλὰ καμμιὰ λέξι δὲν ἐπρόφερε ἀκόμη, μολονότι ἡ Νίτσα τοῦ τρώει ταὐτιὰ ὅλη-μέρα, γιὰ νὰ τὸν μάθῃ νὰ λέῃ :—Καλημέρα, Νίτσα !..Παπαγάλο, θέλεις καφέ ;

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ πάῃ στὸ σπίτι της ἕνας καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας.

— Αὐτὸς θὰ ξέρῃ νὰ σοῦ 'πῇ ἂν θὰ μιλήσῃ ὁ Κοκός, τῆς ψιθυρίζει ἡ μαμμά της.

Ἀμέσως ἡ Νίτσα τοῦ φέρνει τὸν παπαγάλο γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ.

— Τί λέτε, κύριε καθηγητά, θὰ μιλήσῃ ;

— Ναί, ναί, ἀπαντᾷ ὁ καθηγητής· αὐτῆς τῆς ράτσας οἱ παπαγάλοι μιλοῦν. Μὰ ὁ δικός σας εἶνε μικρὸς ἀκόμη. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε παραπάνω ἀπὸ τριῶν ἐτῶν. Ἅμα πάῃ ἑπτά, τότε θὰ μιλήσῃ.

— Μπᾶ! ἀνέκραξεν ἀπογοητευμένη ἡ Νίτσα· πρέπει νὰ γίνῃ ἑπτὰ χρονῶν γιὰ νὰ μιλήσῃ ; Δηλαδὴ ὅσο εἶμαι τώρα

ἐγώ ;... Τὰ παιδάκια ἀπὸ ἑνὸς χρόνου μιλοῦν.

— Μὰ ὁ παπαγάλος δὲν εἶνε παιδάκι !

Ἡ Νίτσα νομίζει, ὅτι πρέπει νὰ περάσουν ἀκόμη ἑπτὰ χρόνια, γιὰ νὰκούσῃ μιὰ λέξι ἀπὸ τὸν Κοκό της· γιατὶ δὲν ξέρει νὰ κάμῃ τὸ λογαριασμό, νὰφαιρέσῃ δηλαδὴ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ ποῦ χρειάζονται, τὰ τρία ποῦ ἔχει ἤδη ζήσῃ ὁ παπαγάλος. Τὸ διάστημα τῆς φαίνεται πολὺ μεγάλο, ἐλπίζει ὅμως ἀκόμη, ὅτι καὶ ὁ σοφὸς καθηγητὴς μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος.

— Δὲ βαριέσαι! λέει· μπορεῖ καὶ τώρα νὰ μιλήσῃ. Ἔπειτα, ποιὸς ξέρει, ἴσως νὰ εἶνε καὶ ἑπτὰ χρονῶν. Μήπως τὶν εἴδαμε ποῦ γεννήθηκε ;

***

Ἔτσι, τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, στὸ σπίτι τῆς Νίτσας, ἦταν ἂν θὰ μιλήσῃ ἢ ὄχι ὁ παπαγάλος. Καὶ ἔξαφνα, μιὰ 'μέρα, ἀκούσθηκε νὰ μιλῇ... ποιός ; ὁ Κοκός ;—Ὄχι ἕνας ἄλλος,παπαγάλος.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Νίτσα ἔκαμνε μάθημα μὲ τὴ δασκάλα της. Ἔτυχε νὰ εἶνε μπροστὰ καὶ ἡ μαμμά, καὶ ἀπέξω, στὸ διάδρομο, τὸ χρυσὸ κλουβὶ μὲ τὸν παπαγάλο.

— Λέγε τὴ γραμματική σου! εἶπεν ἡ δασκάλα.

Καὶ ἡ Νίτσα ἄρχισε μονορροῦφι :

— Τὰ πνεύματα εἶνε δύο ψιλὴ καὶ δασεῖα οἱ τόνοι...

— Στάσου! τὴν διέκοψεν ἡ δασκάλα. Σιγὰ-σιγά. Πόσα εἶπες πῶς εἶνε τὰ πνεύματα ;

Ἡ Νίτσα μιλιά.

— Μὰ τώρα δὲν τὸ εἶπες ;

Ἡ Νίτσα κόκκαλο.

— Δύο, παιδί μου, δύο. Τὸ εἶπες μόνη σου: τὰ πνεύματα εἶνε δύο. Πολὺ καλά. Καὶ πῶς ὀνομάζονται ;

Ἡ Νίτσα ἄχνα.

— Γιατί δὲν μιλᾷς ; Μὰ δὲν εἶπες τώρα τὰ ὀνόματά τους ; Ἔτσι λοιπὸν μηχανικῶς μαθαίνεις τὴ γραμματική σου ;

Ἡ Νίτσα ἄγαλμα.

— Λέγε λοιπόν ! Πῶς ὀνομάζονται τὰ πνεύματα ;

Ἡ Νίτσα κυττάζει τὸ ταβάνι. Ἡ δασκάλα καὶ ἡ μαμμὰ κυττάζονται στὰ μάτια.

— Ὁρίστε λοιπὸν ποῦ μίλησε ὁ παπαγάλος μας! λέει τότε μὲ εἰρωνικὸ γέλιο ἡ μαμμά.

Ἡ Νίτσα πετάχτηκε ἔκπληκτη:

— Μίλησε ;! Πότε ; Ἐγὼ δὲν τὸν ἄκουσα !...

— Ἄχ, Νίτσα μου, ὁ καλλίτερος παπαγάλος εἶσαι σύ! Ἅμα μαθαίνῃς ἔτσι παπαγαλίστικα τὴ γραμματική σου, τί θέλουμε νὰ μιλήσῃ ὁ Κοκός ; Ἔτσι κι' αὐτός, θὰ λέῃ λόγια χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνῃ. Τὰ λὲς ἐσύ, δὲν πειράζει. Γειά σου, Νίτσα μου, παπαγαλάκι μου!

Ἡ Νίτσα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Καὶ ὁ Κοκός, ἀπὸ τὸ κλουβί του, ἔβγαλε μιὰ στριγγιὰ φωνή, περιπαίχτρα..

Ἔ! ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Νίτσα προσέχει περισσότερο στὴ δασκάλα της καὶ δὲν ἀποστηθίζει πιὰ «σὰν παπαγάλος» τὸ μάθημά της.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος πρὸς παίζοντα μαθητήν :

— Χαρίλαε, θὰ κλίνῃς ἓξ φορὰς τὸ *ἑνδύω!*

Καὶ ὁ Χαρίλαος ἀρχίζει :

— Ἕν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ...

Καὶ σταματᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ράβδου τοῦ Μωϋσέως

***

Ἡ μαμμὰ ἔδωκε στὴ μικρὰ Μαρίκα δύο δραχμὰς νὰγοράσῃ μὲ τὴν μίαν μπομπόνια καὶ μὲ τὴν ἄλλην κουλουράκια.

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρίκα :

— Μὰ δὲ μοῦ εἶπες, μαμμά, μὲ ποιὰ δραχμὴ θὰγοράσω τὰ μπομπόνια καὶ μὲ ποιὰ τὰ κουλούρια ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

80.—Τὸ *Εὐγενὲς Ἰδεῶδες* συνιστᾷ πρὸς ἐγγραφὴν ἕνα ἄπορον ἐν Βόλῳ.

81.—Ἕτερον ἄπορον ἐν Βόλῳ συνιστᾷ ἡ *Ἠχὼ τοῦ Δάσους.*

82.— Ὁ *Ἐλπιδοφόρος* συνιστᾷ ἄπορον μαθητὴν ἐν Ἀθήναις.

83.—Ὁ *Λάτρης τοῦ Ὡραίου* συνιστᾷ ἄπορον μαθητὴν ἐν Πύργῳ.

84.—Ἡ *Πιερυγίζουσα Δόξα* συνιστᾷ μίαν πτωχὴν μαθήτριαν ἐν Βόλῳ.

85, 86 καὶ 87.—Τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι* συνιστᾷ δύο ἀπόρους ἐν Ἀθήναις καὶ ἕνα ἐν Σπάρτῃ.

88.—Ἡ *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου* συνιστᾷ ἕνα ἄπορον ἐν Αἰγύπτῳ.

89.— Τὸ *Λεσβιακὸν Ἄνθος* συνιστᾷ μίαν ἄπορον κόρην ἐν Πλωμαρίῳ.

90.—Ὁ *Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους* συνιστᾷ ἕνα ἄπορον ἐν Κυδωνίαις.

91.—Ὁ *Κάλαμος τοῦ Εὐρώτα* συνιστᾷ ἕνα ἄπορον μαθητὴν ἐν Βόλῳ.

Ἐλπίζω ὅτι ταχέως θὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀναγγείλω τὴν ἐγγραφὴν ὅλων τῶν ἀνωτέρω φιλομούσων παιδίων, λαμβάνουσα τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολὴν ἀπὸ εὐπόρους καὶ φιλανθρώπους φίλους μου.

Ὁ ἐν Καΐρῳ Σύλλογος «Ἀναγέννησις» μοῦ ἔστειλε 32 φρ. μὲ τὰ ὁποῖα ἀνενέωσα τὴν συνδρομὴν τεσσάρων ἀπόρων συστηθέντων πέρυσιν ὑπ' ἀριθ. 15, 20, 71 καὶ 76.

Εὖγε εἰς τὸν καλὸν Σύλλογον !

ΔΕΝ εἶπα, *Βαρκούλα τοῦ Κανάρη,* ὅτι αὐτοὶ οἱ Ἰάπωνες εἶνε συνδρομηταί μου. Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ φράσις σου ὅτι «ὅσα ὀρφανὰ παιδάκια ἔχουν Διάπλασιν, δὲν πρέπει νὰ λέγωνται ὀρφανά».

Ἐστάλησαν καὶ αὐτὰ τὰ τετράδιά σου, *Γλυκεῖα Ἐλπίς.* Ἀλλ' ἂν ἔτυχε νὰ χαθῇ ἓν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, δὲν ἔπεται ὅτι ἐχάθησαν ὅλα. Χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, τὸν μεγάλον κυνηγόν !

Ἐπικροτῶ τὴν ἰδέαν σου περὶ Συλλόγου, *Σταματία Π.*, ἀλλὰ διὰ λόγους τοὺς ὁποίους πολλάκις ἐξήγησα, δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ στείλω κατάλογον τῶν ἐν τῇ πόλει σας συνδρομητῶν μου. Τὸ σύστημα τῆς κατὰ μῆνα πληρωμῆς θὰ τὸ μελετήσω καὶ ἴσως εἰσαχθῇ. Θερμότατα εὐχαριστῶ διὰ τὸ τόσῳ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Ἡ *Αἰγυπτία Βασιλόπαις* ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά της ὡς προέδρου τῆς «Ὡραίας Χίου», ἡ ὁποία θὰ κάμῃ φέτος πράγματα καὶ θαύματα.

Συγχαρητήρια διὰ τοὺς γάμους τοῦ θείου σου, *Εἶμαι Ζακυνθία.* Τὸ μηδὲν ἐκεῖνο ἦτο λάθος. Ἐν τούτοις ἐγὼ βλέπω ὅτι οἱ μὴ ἀνταποδίδοντες τετράδια Μ. Μυστικῶν εἶνε ἐξαιρέσεις τοῦ κανόνος.

Πολὺ ζωηρὰ καὶ εὔμορφα μοῦ περιγράφεις τὴν χαράν σου, *Ἰδανικότης,* διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος,* τῆς ἀγαπητῆς σου φίλης. Χαίρω πολὺ ποῦ ἄρεσες πιὰ τὴν τεμπελιὰν καὶ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως πρῶτα.

Σὲ συγχαίρω, *Μικρὲ Κωπηλάτα,* διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων. Τώρα λοιπὸν Γυμνασιόπαις, ἔ ; Καὶ εἰς ἀνώτερα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἡ μαρτυροῦσα τόσην ἀγάπην. Περιμένω.

Καμάρι τῆς Μάνας καὶ *Γλυκεῖα Ἐλπίς,* εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν, στελλόμενον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου πρὸς διαβίβασιν, πρέπει νὰ ἐσωκλείετε δεκάλεπτον γραμματόσημον. Ἔτσι δὲν λέγει ὁ Κανονισμός ;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδωνυμα : *Σημαιοφόρος Ἔλλην,* α. (Κ.Π.) *Ἀγράμπελη,* κ. (Ε.Π.) *Ἀμάραντος Δόξα,* κ. (Ν.Σ.) *Βολταῖος,* α. (!+;) *Ὄνον Σκιά,* α. (Α.Μ.) *Μαραθωνομάχος,* α. (Μ.Α.) *Καρχαρίας τοῦ Ἰονίου,* α. (Α.Α.) *Πάντοτε Φαιδρά,* κ. (Μ.Κ.) *Ναυτοπούλα,* κ. (00) *Ἑκατόγχειρ,* α. (!;;) *Μαρίδα τοῦ Φαλήρου,* κ. (+++) *Λευκαλίων,* α. *Λευκὴ Ἄρκτος,* κ. (Κ.Κ.) *Καρυάτις Παρθένος,* κ. (Α.Ι.) *Γαλανόλευκον Ἀβάβαον,* α. (Π.Π.) *Ἡρωϊκὴ Πάργα,* κ. (!;+) *Γαλανομμάτα,* κ. *Βασιλεὺς τῶν Δασῶν,* α. *Δοξασμένη Γαλανόλευκος,* α. (Ταπεινὸς Κύριος).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς : Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ὁ *Ζακυνθινὸς Πανοὲς* (0) μὲ *Χαῖρε Παρίς, Ἄπτερον Νίκην, Ἰονιάδα*·—ἡ *Καλλιτεχνικὴ Ψυχὴ* (0) μὲ *Παλλάδα, Φυσιολάτριδα, Δέαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν*·— ἡ *Ἱερὰ Φλὸξ* (0) μὲ *Σμυρναϊκὴν Ἠχώ, Αὔραν τοῦ Πηλίου, Ἄλε!, Ἀλκυόνα, Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος, Ζιλχὰ Χανούμ* —τὸ *Φθινοπωρινὸν Φύλλον* (0) μὲ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Πονεμένον Διαβάτην, Δόφον τοῦ Γάνου, Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν, Ἠλιούδαν*·—ἡ *Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς* (0) μὲ *Χεῖρα Βοηθείας, Ἑλληνικὸν Στέμμα, Μικρὸν Λόρδον*·— τὸ *Μυροβόλον Ἴον* (0) μὲ *Αἰγόκλημα, Αὔραν Κεφαλληνίας, Ποιητὴν Ὅμηρον* — τὸ *Τηλεγραφόξυλο* (0) μὲ *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος*·— ὁ *Κουροπάτκιν* (0) μὲ *Ἀργυρόχλωμο Φεγγάρι, Μαραμένην Ἐλπίδα, Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον*·— ἡ *Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ* (0) μὲ

Εἶμαι Ζακυνθία, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν, Φυσιολάτριδα — ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* (0) μὲ *Τηλεγραφόξυλο, Ζακυνθινὸν Πανσέν, Θαλαμηγὸν Ἀμφιτρίτην, 25ην Μαρτίου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἀπόλλωνα*** (ἔχει καλῶς)· ***Ὄνειρον τῆς Κύπρου*** (βραδεῖον ἔστειλα· λοιπόν, εὐγρίσατε ἀπὸ τὴν ἐξοχήν;) ***Λερναίαν Ὕδραν*** (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὸ γραμματάκι σου· χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) ***Ἱερὰν Φλόγα*** (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον ποῦ δὲν εἶχες λάβῃ·) ***Δαίμονα τῆς Ἐρήμου*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Ἰωάνναν Ἀρκ*** (καλὸ ταξεῖδι, αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) ***Δέσμην Ρόδων*** (σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν Λύσεων, ὁ ὁποῖος εἶνε *μόνον* διὰ τὰς Λύσεις· αἱ ἀσκήσεις γράφονται ἐπὶ κοινοῦ χάρτου·) ***Λεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*** (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· χαίρω ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς συχνά)· ***Χιακὸν Λιμένα*** (καλῶς ἦλθες· βραδεῖον ἔστειλα· περιμένω ἐπιστολήν σου·) ***Γλυκοχίραμα*** (καλὴν ἀντάμωσιν, περιμένω·) ***Παλλάδα*** (ἔχει καλῶς· χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) ***Ναυσικᾶν Φιλάρχαιον*** (τί λέγει ὁ Κανονισμὸς διὰ τὰς λύσεις; αὐταὶ ποῦ ἔστειλες ἐπὶ κοινοῦ χάρτου, δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει·) ***Μυροβόλον Ἴον*** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· αἱ μικραὶ σὲ ἀντασπάζονται·) ***Φιλὶ τῆς Μάννας*** (ἔτσι, νὰ μὴ μὲ λησμονῇς·) ***Παγοδρόμον*** (βραδεῖον ἔστειλα·) ***Δάφνην τοῦ Πηνειοῦ*** (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς·) ***Ἀπάνθινον Στέφανον*** (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλλογός σας θὰ ἔχῃ ὡραίαν καὶ ἀποτελεσματικὴν δράσιν· καὶ πάλιν εὐχαριστῶ θερμότατα·) ***Ράβδον τοῦ Μωϋσέως*** (Ὁδηγὸν ἔστειλα· ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅτι ποτὲ δὲν δημοσιεύω ποιήματα συνδρομητῶν μου·) ***Περιηγητὴν*** (τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν·) ***Μαρώτιδα Λίμνην, κτλ. κτλ.***

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24ην Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 13 Ὀκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου.

432. *Λεξίγριφος.*

Πῶς ἀγαπᾷ μοῦ λέει τῶνα,
Μὰ ἀπορῶ ἐγὼ 'στὸ ἄλλο,
Καὶ βασιλέα Μακεδόνα
Κάνουν τὰ δυὸ πολὺ μεγάλο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

433. *Συλλαβόγριφος.*

Τρεῖς νότες πῆρα στὴ γραμμὴ
Ποῦ ὁ καθένας ξέρει·
Κ' ἐνῷ τὶς ἐταγούδαγα
Μὲ δυνατὴ φωνάρα,
Ἀκούω τσάφ!—μαννούλα μου,
Τί φοβερὴ σφαλιάρα!
Μωρ' τ' ἦταν τοῦτο τὸ κακό;
Κύτταξε κεῖ τί χέρι!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Μ. Πέππα

434. *Στοιχειόγριφος*

Ἕνα σχῆμα στρογγυλόν
Ἂν τὸ κέντρον του ἀλλάξῃ,
Ἕνα κάτασπρον πτηνὸν
Ἐμπροστά σου θὰ πετάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγοδρόμου

435. *Μεταγραμματισμὸς*

Μὲ τὸ Α ὁπωρικόν,
Μὲ τὸ Ο ναρκωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἔθνους

436. *Ρόμβος*

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχανον
στὸ κῆτος θὰ ζητήσῃς
Καὶ μόνον μὲ τὸ δεύτερον
τὰ πάντα θὰ φωτίσῃς.
Τὸ τρίτον στὴν ἑλληνικὴν
ἰδὲ Γεωγραφίαν,
Τἄλλο τοῦ Ἅδου ποταμὸς
εἰς τὴν Μυθολογίαν.
Τὸ πέμπτον μου γνωστότοτον
ὡς δημητριακόν,
Κι' ὁ Ρόμβος ἐτελείωσε
μὲ ἕνα κτητικόν.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

437. *Ἐξάγωνον.*

Τῇ ἀφαιρέσει ἑνὸς γράμματος ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ τῇ μεταθέσει, ἐν ἀνάγκῃ, τῶν ἐπιλοίπων γραμμάτων ἑκάστης, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, κατάλληλοι νὰ σχηματίσουν Ἐξάγωνον ὡς ἑξῆς:

* * *
* * * *
* * * * *
* * * *
* * *

ἄπας, γαρίς, ἄσιτος, δάσος, Σαΐς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριώντος Παλαιολόγου

438. *Ἐπιγραφή.*

ΤΝΡΝΙΟΦΩ
ΜΝΑΓΑΙΟΩ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πυλάκι τῆς Ἐρήμου

439. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς.*

Τὰ *δεύτερα* γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον ποιητὴν τῆς ἀρχαιότητος, τὰ δὲ τρίτα ἀρχαίαν ἑορτήν: 1, Ἀθηναῖος Νομοθέτης· 2, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας· 3, Μία τῶν διαστάσεων τῶν σωμάτων· 4, Ἀνώτατον δικαστήριον· 5, Τιτάν· 6, Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

440. *Μικτόν.*

ου-τς-ιαα-κν-ευει-σν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνείρου τῶν Ἑλλήνων

441. *Γρῖφος.*

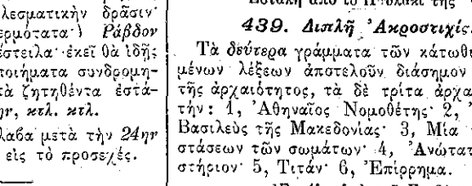

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐγωϊσμοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ πατρός των.

Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς *(Θ,309)*

Ἕνα μεγάλο **ΕΥΓΕ** στὰς ἀγαπητάς μου *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος* καὶ *Ζιλχὰ Χανούμ* διὰ τὸ βραδεῖον. *Ἑλλάς*, μὲ ξέχασες; *Ζιλχά* μοῦ κάκτωσες;

Καὶ ἕνα καλῶς ὥρισες στὴ *Γαλανή μας Σταυροφόρα*.—*Ἰδανικότης.* *(Θ,310)*

Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ταξιδεῖδίου μου, χαιρετῶ ἅπασαν Διαπλασιακὴν κίνησιν.

Μυροβόλον Ἴον *(Θ,311)*

ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ἀναλαβόντες τὴν ἵδρυσιν συλλόγου ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως» παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐπαρχίαις συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας, ὅπως ἀποστείλωσι τὰς διευθύνσεις των.—Ch. A. Stéphopoulos, Abit han 10, Galata, Constantinople.

(Θ, 312)

Καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν, *Αἰγυπτία Βασιλόπαις!* Μὴ μᾶς λησμονῆς. Ἐνθυμοῦ περιπετείας Πειραιῶς καὶ ἐφάνισιν γειροχτίων. — *Ρεμβάζουσα Σεληνολάτρις.* *(Θ, 313)*

Ἰδανικότης, εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως δι' εὐχάς· φωτογραφίαν εἶδες; πῶς σοῦ ἐφάνη; — *Ρεμβάζουσα Σεληνολάτρις.* *(Θ, 314)*

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια, *Εὔσκιε Πλάτανε*, ἐπὶ διασώσει σου. Χαρτὶ καὶ μελάνι ὑπάρχει αὐτοῦ;—*Ρεμβάζουσα Σεληνολάτρις.* *(Θ, 315)*

Τσιριγώτη! Ἐδάκρυσεν ὁ καιρὸς ποῦ εἶχες τὴν *Βασιλόπαιδα* ἐτσὰ συντροφιά! Ὁ ἥλιος σας μᾶς τὴν ἐμαύρισε. Κατέειες ἔντα λὲς γένηκε; Σᾶν ἀράπα! —*Ἰδανικότης.* *(Θ, 316)*

Η *Βασιλόπαις* ἔφθασεν
ὦ, τί χαρὰ μεγάλη!
τὸν ἔρχομόν τους χαιρετοῦν
φίλοι μικροὶ μεγάλοι.

Ἰδανικότης, *(Θ, 317)*

ΤΗΝ ΨΗΦΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΗΝ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑΝ

Ἐν ἐκ τῶν ὀνείρων τῶν τέκνων τῆς αἰματοβαφοῦς Κρήτης ἦτο νὰ ὑψωθῇ ἡ *Γαλανή μας Σταυροφόρα*, καὶ ὑψωθεῖσαν κατόπιν πολυετῶν ἀγώνων, ἔβλεπον ὑπερηφάνως κυματίζουσαν ἐπὶ τῶν φρουρίων των. Ὅτε δὲ ἡ Τουρκία ἠθέλησε νὰ καταβιβάσῃ αὐτὴν πάντες ἀντέστησαν εἰπόντες «πρέπει νὰ πατήσωσι ἐπὶ τῶν πτωμάτων ὅλων ἡμῶν ἵνα καταβιβάσωσι τὴν σημαίαν μας». Ἀλλ' ὅταν χάριν τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἑλλάδος ὑπεχώρησαν καὶ κατεβιβάσθη, πάντες ἔκλαυσαν δρκισθέντες ἵνα τὴν ὑψώσωσι καὶ πάλιν. Προκειμένου λοιπὸν περὶ τοῦ Δημοψηφίσματος, λαμβάνω τὸ θάρρος ὅπως προτρέψω ὑμᾶς ἵνα ἡ *Γαλανή μας Σταυροφόρα μὴ λείψῃ ἐξ οὐδενὸς ψηφοδελτίου.* Ὁ κομματισμὸς ἐξέλειπε πλέον, καὶ τώρα μὲ ὅλην τὴν καλαισθησίαν μας ἂς ψηφίσωμεν τὴν *Γαλανήν μας Σταυροφόραν*, ψευδώνυμον πλῆρες ποιήσεως καὶ πατριωτισμοῦ. Οἱ Κρῆτες ὡρκίσθησαν νὰ τὴν ὑψώσωσι καὶ πάλιν, ἡμεῖς δὲ ἂς τὴν ὑψώσωμεν ἐν τῇ ἀγαπητῇ Διαπλάσει βραβεύοντες αὐτήν!

Ζήτω λοιπὸν ἡ **ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ**

Ὅλοι τὴν ψῆφόν μας. Ἡ νίκη ὑπὲρ αὐτῆς.

Κόμης Μόντε-Χρῆστος *(Θ,318)*

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Χρυσῆ μου *Βασιλόπαις*, καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. Μὴ ξεχνᾷς τὸ *Χρυσό σου Παγῶνι* καὶ τὴ *Χρυσῆ σου Μάσκα.*

(Θ,320)

ΟΙ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραστίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος. .	» 4,50	Ἐξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ὀκτωβρίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 44*

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΒΕΝΤΑΓΙΑ

Θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσεν, ἀγαπηταί μου νεαραὶ ἀναγνώστριαι, ἂν ἐμανθάνατε πῶς κατασκευάζεται τὸ κομψὸν ἐκεῖνο παράρτημα τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *ριπίδιον* ἢ κοινῶς *βεντάγια*, καὶ ἀπὸ πόσας ἐργατικὰς χεῖρας περνᾷ καθὲν τῶν μερῶν του, προτοῦ συνενωθοῦν ὅλα διὰ νὰ σχηματίσουν ἓν ὡραῖον, κάποτε πολυτελὲς καὶ πάντοτε λεπτεπίλεπτον κομψοτέχνημα;

Τὸ ριπίδιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν τεχνικῶς, ἡ βεντάγια ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο διακεκριμένα μέρη: τὸν *σκελετὸν* καὶ τὸ *ἔνδυμα* ἢ *φύλλον*. Εἰς τὰ ἐργοστάσια, ὁ σκελετὸς ὀνομάζεται καὶ *πόδι* ἢ *ξύλο*, —ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλως τε ὕλην καὶ ἂν εἶνε καμωμένος.

Ὁ σκελετὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ *λεπίδας* ἢ *σχίδακας*, οἱ ὁποῖοι εἶνε χονδρότεροι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω, πολὺ δὲ λεπτότεροι καὶ εὐλυγιστότεροι ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω. Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῶν λεπίδων ἢ σχιδάκων ἐπικολλᾶται τὸ φύλλον, μονὸν ἢ διπλοῦν. Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία λεπίς, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς βεντάγιας γίνονται πάντοτε στερεώτεραι καὶ κοσμοῦνται ἰδιαιτέρως. Διότι αὐταὶ αἱ δύο φαίνονται ἀπέξω, ἀποτελοῦσαι τρόπον τινὰ τὸ σῶμα τοῦ ριπιδίου. Εἰς τὰ ἐργαστήρια ὀνομάζονται κοινῶς *στηρίγματα*, ὁ δὲ ρόλος των εἶνε νὰ προστατεύουν τὸ φύλλον ὅταν ἡ βεντάλια εἶνε κλειστή.

Λεπίδες καὶ στηρίγματα, διὰ νὰ ποτελέσουν ἀκτινωτὸν ἡμικυκλίου, τρυπῶνται εἰς τὸ κάτω ἄκρον καὶ διαπερῶνται ὅλα ὑπὸ μεταλλίνου ἄξονος, ὁ ὁποῖος κρατεῖ καὶ τὸν κρίκον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ βεντάλια εἰμπορεῖ νὰ κρεμασθῇ. Ὁ κρίκος εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πολυτελής, ἀπὸ μάργαρον ἢ μέταλλον, στολισμένον κάποτε καὶ μὲ πολυτίμους λίθους.

Ἡ πολυτέλεια τῶν ἀέργων εἶνε ὁ ἄρτος τῶν ἐργαζομένων! Τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν ἀποδεικνύει καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν τοὺς ὁποίους ἀπασχολεῖ ἡ κατασκευὴ τῶν ριπιδίων. Φαντασθῆτε ὅτι μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν,— ὅπου γίνονται τὰ κομψότερα ριπίδια τοῦ κόσμου, — ἡ κατασκευὴ καὶ ἡ ἰδιαιτέρα ἐπεξεργασία τῶν λεπίδων καὶ τῶν στηριγμάτων, δηλαδὴ μόνον τοῦ σκελετοῦ, δίδει τροφὴν εἰς τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν ἐκεῖ χωρία τῶν ὁποίων ὅλοι οἱ κάτοικοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, καταγίνονται εἰς τὸ νὰ περικόπτουν μηχανικῶς ἢ νὰ γλύφουν ξύλα, κόκκαλα, καλάμια καὶ μάργαρα διὰ σκελετοὺς ριπιδίων.

Ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ, ἁπλοῦ ἢ πολυτελοῦς, τοῦ κατασκευασθέντος τελείως διὰ τῶν χειρῶν των, πρόκειται τώρα νὰ κολληθῇ τὸ *φύλλον* τοῦ χάρτου (ἢ ἡ περγαμηνή, ἢ τὸ ὕφασμα, ἢ ἡ δαντέλλα). Τοῦτο εἶνε δουλειὰ τῆς παρισινῆς βιομηχανίας, τῆς ἀπαραμίλλου εἰς τὴν κατασκευὴν κομψοτεχνημάτων, καὶ τῶν γυναικείων ἐργαστηρίων, ὅπου θαυματουργαὶ χεῖρες ἐπιτηδείων ἐργατίδων ἐκτελοῦν τὴν *πτύχωσιν* καὶ τὴν *ἐφαρμογὴν* τῶν λεπτῶν ὑφασμάτων, τὰ ὁποῖα κεντοῦν κάποτε μὲ *πούλιες*.

Διὰ νὰ διπλώσῃ ἢ νὰ πτυχώσῃ τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ τόσας πτυχὰς ὅσας λεπίδας ἔχει τὸ σῶμα τοῦ ριπιδίου, ἡ ἐργάτρια τὸ τοποθετεῖ μέσα εἰς μίαν μήτραν—καλοῦπι,—ἀποτελουμένην ἀπὸ δύο φύλλα χονδροῦ χάρτου, πτυχωμένου ἐκ τῶν προτέρων. Ὅταν κλεισθῇ αὐτὸ τὸ καλοῦπι καὶ πιεσθῇ πολὺ δυνατά, τὸ ὕφασμα προσλαμβάνει πτυχὰς ἀνεξαλείπτους.

Εἰς τὴν Γαλλίαν κατασκευάζουν κατ' ἔτος ριπίδια ἀξίας δέκα ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὰ ὀκτὼ δέκατα τῆς παραγωγῆς αὐτῆς στέλλονται εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν βλέπομεν συνήθως παρισινὰ ριπίδια. Τὰ εἴδη τῆς γαλλικῆς βιομηχανίας κατήντησαν ἐδῶ σπάνια, διότι οἱ ἔμποροί μας προτιμοῦν, ὡς εὐθηνότερα, τὰ ψεύτικα, πρόστυχα καὶ ἀκαλαίσθητα γερμανικά.

Ἡ τιμὴ ἑνὸς ριπιδίου ποικίλει ἀπὸ πέντε λεπτὰ καὶ ἄνω, τὸ δὲ ἄνω αὐτὸ ἀνέρχεται κάποτε καὶ εἰς δεκάδας χιλιάδων φράγκων! Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς τιμῆς, πόσαι καὶ ποῖαι φροντίδες δὲν καταβάλλονται διὰ νὰ καλυφθῇ δι' ὅσῳ τὸ δυνατὸν θελκτικοῦ ἐνδύματος ὁ σκελετὸς μιᾶς βεντάγιας!

Ὑπάρχουν πρῶτον τὰ κοινὰ ριπίδια, τὰ πωλούμενα χονδρικῶς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀργιάζουν αἱ ἰδιοτροπίαι

Τὸ ριπίδιον κατὰ τὸν Ιϛ' αἰῶνα.